

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. G.**, bývajúceho v P., teraz vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS a ÚVV Ilava, Námestie mieru 1, zastúpeného JUDr. Milanom Slobodníkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanej **Slovenskej republike**, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie 4 000 €, ktorá právna vec bola vedená na Okresnom súde Partizánskom pod sp.zn. 6C/58/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 17. júla 2014 sp.zn. 19Co/112/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo 17. júla 2014 sp.zn. 19Co/112/2012 potvrdil rozsudok Okresného súdu Partizánske z 10. januára 2012 č.k. 6C/58/2011-128, ktorým zamietol žalobu o splnenie povinnosti žalovanou zaplatiť žalobcovi 4 000 € z titulu náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi odvolaním žalobcu napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a na zdôraznenie ich správnosti doplnil ďalšie dôvody. K odvolaciemu dôvodu, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností [§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)], uviedol, že súd prvého stupňa dôvodne nevykonal dôkaz záznamom zo zdravotnej dokumentácie žalobcu, keďže

vzhľadom na nedostatok zákonných predpokladov vzniku práva žalobcu na náhradu škody nebol významný pre posúdenie veci. Dodal, že vykonanie uvedeného dôkazu žalobca naostatok ani výslovne nenavrhol; ponechal na zváženie súdu, či ho vykoná.

Proti rozsudku odvolacieho súdu žalobca podal dovolanie. Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a tiež rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, pretože postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolanie odôvodňuje aj tým, že konanie súdov je postihnuté aj tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ako aj tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., zakladajúcu aj prípustnosť dovolania v danej veci, žalobca vidí v tom, že súdy nevykonali ním označený dôkaz na preukázanie jeho tvrdenia, že k zhoršeniu jeho zdravotného stavu došlo práve v súvislosti s rozhodnutím o jeho väzbe. Súd prvého stupňa ani neodôvodnil, prečo nevykonal navrhnutý dôkaz a odvolací súd len konštatoval bez bližšieho zdôvodnenia, že oboznámenie záznamu zo zdravotnej dokumentácie nebolo v danej veci právne významnou skutočnosťou.

Žalovaná, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti, navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť, pretože smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon nepripúšťa a žalobcom uvádzané dôvody prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku nie sú dané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať

a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Žalobca podal dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu. Ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je podľa § 238 ods. 1 O.s.p. prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolanie žalobcu nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť jeho dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, v ktorom došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., a to bez ohľadu na to, či je to v dovolaní namietané, odvolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenie je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv

začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nevyšli v dovolacom konaní najavo; žalobca také vady v dovolaní ani nenamietal. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Pokiaľ žalobca v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Žalobca namieta, že možnosť pred súdom konať mu bola odňatá v procese zisťovania rozhodujúcich skutkových okolností, vyhodnocovania výsledkov vykonaného dokazovania a tiež prijímania právnych záverov. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

V prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy (v danom prípade sa namieta nevykonanie dôkazu oboznámením záznamu zo zdravotnej dokumentácie), nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999). Nevykonanie žalobcom označeného dôkazu odvolací súd riadne odôvodnil (str. 11 ods. 3 jeho rozsudku).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Pokiaľ žalobca zastáva názor, podľa ktorého konanie je postihnuté aj tzv. inou, v ustanovení § 237 O.s.p. neuvedenou vadou a že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd uvádza, že uvedené vady sú síce relevantnými dovolacími dôvodmi v tom zmysle, že ich možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.), sama tzv. iná vada a nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladajú (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, pokiaľ ide o tzv. inú vadu napríklad sp. zn. 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010 a 7 Cdo 36/2011 a pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie veci napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nevyplýva z § 238 O.s.p., nepreukázala sa opodstatnenosť jeho argumentácie o dôvode zakladajúcom prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani vady vymenované v § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p., odmietol najvyšší súd jeho dovolanie ako

procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože v súvislosti s dovolacím konaním jej žiadne trovy nevnikli .

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. novembra 2015

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Vanda Šimová